

ter omstændighederne kan bevirke en vis forsinkelse af sagen.

Som det fremgår af § 29, gælder der ikke et krav om skriftlighed for så vidt angår samtykke til indhentning af oplysninger i ansøgningssager. Er der i en ansøgningssag givet et mundtligt samtykke til, at der i forbindelse med ansøgningssagens behandling kan indhentes fortrolige oplysninger om ansøgeren fra en anden forvaltningsmyndighed, og er denne bekendt med det afgivne samtykke, vil det ikke være nødvendigt, at der tillige efter § 28 indhentes skriftligt eller mundtligt samtykke til, at oplysningerne kan videregives.

Til nr. 6

Ved den foreslåede ændring præciseres det bl.a., at det sociale udvalg er en selvstændig myndighed efter § 28 i forhold til den øvrige kommunale forvaltning for så vidt angår sager, hvor det sociale udvalg efter bistandsloven har fået tillagt en selvstændig kompetence. En lignende selvstændig stilling gælder for ligningskommissioner, skolekommissioner, brandkommissioner m.v.

Til nr. 7

Bestemmelsen omhandler de undtagelser, der skal gælde fra videregivelsesforbuddet i § 28. Kredsen af undtagelsessituationer er betragteligt snævrere end i justitsministerens lovforslag. Det er klart, at det sine steder vil gøre forvaltningens arbejde lidt tungere, omend den modsatte effekt også vil optræde. Det vil desuden her og der udsætte borgeren for noget besvær med at skulle afgive de samme oplysninger til flere forskellige myndigheder.

Det fra Sverige kendte princip om, at myndighederne skal »räcke varandra handen« har ikke nogen sinde vundet indpas i dansk forvaltningsret. Og det har gode reale grunde. I den henseende lægges vægt på følgende:

For det første tilsiger et hensyn til den personlige integritet, at oplysningsstrømmen mellem myndighederne begrænses. Integritet er et upræcist ord, som vanskeligt lader sig definere. Det udvalg, som forberedte registerlovene, tyede til det amerikanske »a right to be let alone«. Herved angives, at modstykket til integritetsbeskyttelsen er et overvågnings-

samfund, hvor det offentlige i snart den ene, snart den anden forklædning fører intenst opsyn med den enkeltes færden. At betone integritetsbeskyttelsen er også at understrege, at den enkelte bør sikres vidtstrakt indflydelse på og ansvar for sin egen situation.

For det andet vil det utvivlsomt hæmme effektiviteten i visse offentlige servicefunktioner, hvis den enkelte ikke tør rykke ud med relevante oplysninger af frygt for, at de kommer andetsteds hen. De funktioner, der udøves af hjemmehjælpere, lærere, psykiatere, socialrådgivere, krisecentermedarbejdere og narkokonsulenter f.eks., vil utvivlsomt lide skade, hvis ikke de pågældende klienter sikres diskretion. Det bør ikke blive sådan, at blot fordi sådanne funktioner varetages af det offentlige, inkorporeres de derved i det offentliges overvågnings- og kontrolapparat.

For det tredje må det undgås, at »det offentlige« kommer til at fremstå for den enkelte som ét stort, utilnærmeligt hele, hvis indre processer er uforståelige for ham. De talrige offentlige organer er vel stadig, hver for sig, til at få i tale for den enkelte. Tømmes de derimod yderligere sammen, f.eks. ved at åbne for en næsten u hæmmet informationsstrøm imellem dem, vil mange sager kunne behandles og afgøres, uden at de berørte behøver at inddrages nævneværdigt. Det vil være en praktisk lettelse, men på længere sigt skabe en kolossal kløft mellem myndighederne og individet stik imod de intentioner om decentralisering, der ellers har været påberåbt i lovgivningen i den sidste snes år.

De videregivelsesmuligheder, der bør blive tilbage, fremgår af § 29, stk. 1, nr. 1-6.

Det følger af bestemmelsens indledning, at det er den myndighed, der har oplysningen i sin besiddelse, der afgør, om en videregivelsesansøgning skal imødekommes. Der er ikke tale om en diskretionær afgørelse, men om en vurdering af, om betingelserne i nr. 1-6 er opfyldt. Er de det ikke, er videregivelse udelukket. Er de det, kan oplysningerne videregives, og normalt skal de det også, jfr. § 31. Det følger dog af hovedlinjen i nærværende ændringsforslag, at konkret tvivl bør medføre hemmeligholdelse. Herved bemærkes også, at der som oftest vil stå andre midler til rådighed for den rekvirerende myndighed, bl.a. retsplejelovens forhørs-, vidne- og editionsregler.